

Nhồi máu cơ tim (heart attack)

Trần Minh Đức

Đã có rất nhiều bài quý giá viết về đề tài này trong LTAHCC nên tôi chỉ viết về trường hợp cá nhân của tôi để các ái hữu đọc chơi cho vui.

Tháng ba năm 2011 tôi về thăm bà con, bạn bè ở Việt Nam, tôi rất khỏe mạnh. Nhưng khi trở lại Canada tôi vẫn đi thử máu tổng quát. Hồi tháng năm, bác sĩ gia đình gọi điện thoại cho biết thử nghiệm máu của tôi rất tốt, cholesterol thấp, v.v...

Chiều ngày chủ nhật 12 tháng sáu, tôi thấy khó chịu trong người, hơi buồn ói. Tôi vào nhà tắm, ngâm bồn cho khỏe người. Tắm xong, vẫn không khỏe, tôi lên giường nằm nghỉ, bỗng thấy rất khó chịu trong lồng ngực. Bà xã kêu đi

ăn cơm, tôi nói không muốn ăn. Vài phút sau, tôi thấy khó chịu trong lồng ngực quá, bà xã đòi đưa đi bệnh viện, tôi nói chắc là phải gọi 911, nhưng vài giây sau tôi thấy hơi bớt khó chịu nên lại nói đừng gọi. Vài phút sau, tôi lại cảm thấy cực kỳ khó chịu ở vùng ngực, lại nói bà xã gọi 911 ngay. Trong khi chờ đợi xe cứu thương tới, tôi bị đau ngực ngoài sức chịu đựng:

*Tưởng chết vì tim cũng bớt đau;
Ai dè nào có dễ chết đâu;
Con đau xé xác, rên từng đợt;
Lại muốn cầu trời được chết mau.*

Chỉ chừng 10 phút sau thì xe cứu thương tới, hai thanh niên khỏe mạnh tận tình săn sóc tôi ngay và vài phút sau họ đã đưa tôi lên xe cứu thương trên chiếc băng ca. Trời mưa lất phất, vài giọt nước dính trên mặt mũi tôi.

Khi xe chạy vào nhà thương, tôi còn tỉnh, nhưng khi vào phòng cấp cứu thì tôi bất tỉnh. Khi đó nhà tôi chỉ có hai vợ chồng, ba đứa con đang ở xa nhà. Bà xã tôi cuống quýt điện thoại thông báo cho các con:

*Nghe tin bố phải nhập nhà thương;
Vội vã con đi, vượt dặm trường;
Tin tức, cố theo từng giây phút;
Tình cảm dập dồn, nặng nhớ thương;*

*Ba đứa con cùng sống xa nhà;
Vượt ba trăm cây số, thăm cha;
Bố ơi! gọi mãi, sao chưa tỉnh;
Ba đứa nhìn nhau, nước nở òa;*

*Ba ngày bất tỉnh, lại trở về;
Tha hồ tán dóc với bạn bè;
Bay thẳng lên trời, đòi lắm chuyện;
Đầy xuống trần gian, vội vã nghe;*

*Sau ba ngày bất tỉnh;
Ta làm lại từ đầu;
Chưa biết đi, biết đứng;
Không nói được một câu;*

*Học nói chẳng khó gì;
Học đứng rồi học đi;
Học tiểu tiện, đại tiện;
Cứ tưởng không khó chi;*

*Toàn thân, vết tím bầm;
Dây dẫn vào máy móc;
Mặt nạ dẫn dưỡng khí;
Có miệng, giống như câm.*

*Tiếp theo, ba ngày đau;
Chỉ muốn chết cho mau;
Kéo dài đau đớn quá;
Sống! có lợi gì đâu;*

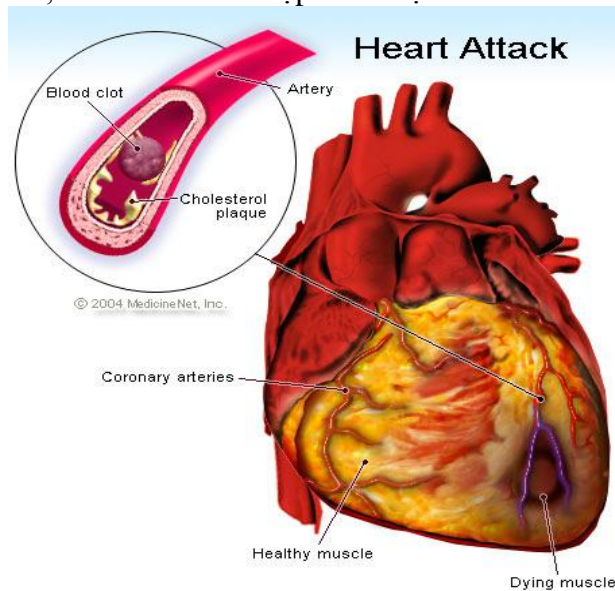
*Mọc phin chích mấy bận;
Làm dịu bớt cơn đau;*

*Lại tạo ra buồn ói;
Biết trốn được nơi đâu;*

*Sau ba ngày đón đau;
Là hai đêm mất ngủ;
Ho toàn ra máu mủ;
Chẳng biết đời về đâu.*

*Tám ngày phòng cứu nguy;
Mới được thuyền chuyên đi;
Có hy vọng thoát chết;
Vừa thoát khỏi lâm nguy.*

Sau khi tới nhà thương, họ đã thông mạch máu ở tim cho tôi ngay và đặt stent, nhưng sau đó tôi không tỉnh lại, họ đã áp dụng mọi biện pháp tối đa để cứu tôi, và chờ cơ thể tôi phục hồi; có lúc tim tôi đập hỗn loạn và bác sĩ đã

ngần ngại khi thông báo cho con tôi biết! Sau ba ngày bất tỉnh, cơ thể tôi bắt đầu hồi sinh; nhưng thỉnh thoảng tôi bị đau buốt ở phía trái ngực; đau vô cùng nên y tá phải chích moócphin cho đỡ đau. Tôi có người bà con bị ung thư, ở giai đoạn cuối cùng, trước khi chết, họ chích loại thuốc này để giảm bớt đau đớn cho người bệnh; mỗi lần chích xong thì người đó cảm thấy lâng lâng, không còn đau đớn nữa. Nhưng đối với tôi, mỗi lần chích xong, tuy thấy bớt đau, nhưng tôi lại buồn ói, rất khó chịu! Bác sĩ chuyên môn về tim nói với tôi rằng tôi bị sung màng tim.

Tối trưa ngày thứ bảy, khi nằm quay sang bên trái thì tôi bị đau dữ dội, không chịu nổi,

bấm chuông kêu cứu. Y tá chạy vào, cần nhân: “bộ mày là người Việt Nam nên đau hơn tui tao sao! có phải mày bị gãy xương sườn không?”. Tôi quá đau, quá yếu, không còn đủ sức để nổi giận!!! Nói xong, y tá đi lấy moócphin chích cho tôi. Lúc đó tôi tin là bị gãy xương sườn phía trái, nên tuyệt đối không quay sang bên trái nữa! Nhờ niềm tin ngây ngô đó mà tôi hết đau!!!

Đêm thứ bảy tôi không ngủ được suốt đêm, cứ thỉnh thoảng lại ho ra máu; cứ nhắm mắt lại là thấy giống như ở trên cao nhìn xuống mặt đất, thấy cảnh sông, cảnh núi, cảnh lụt lội, cảnh người chạy, cảnh đánh nhau v.v...Lúc đầu tôi cũng hoảng, nhưng sau thì thấy cũng hay hay, chẳng cần đi du lịch mà thấy mọi chuyện của thế gian!

Thức đêm mới thấy đêm dài! Nằm một mình trong phòng bệnh, tôi nằm nghiêng sang phía phải để tránh đau, thỉnh thoảng tôi có cảm giác như có ai nằm bên trái tôi và đẩy tôi xích ra! Một cảm giác sợ hãi, rùng rợn lúc đầu! sau đó tôi lấy tay trái đập mạnh sang phía đó nhưng chẳng thấy có gì cả! nằm yên một lát, lại cảm thấy có người đẩy ở sau lưng!!!

Buổi sáng ngày thứ bảy, hai người y công đỡ hai bên cho tôi đứng dậy, và diu ra ghế ngồi với dây dây, ông còn gắn trên người. Tôi cảm giác sung sướng được ngồi dậy lần đầu sau khi tỉnh.

Sáng chủ nhật, y công giúp tôi đứng dậy, ra bồn rửa mặt. Tôi có cảm giác sung sướng khi có thể rửa mặt, tự cạo râu lấy cho mình.

Tờ mờ sáng ngày thứ hai, sau hai đêm mất ngủ, tôi ớn lạnh thấy hai y tá lấy máu cùng một lúc ở hai cánh tay tôi, đâm kim vào mạch máu mấy lần mới thấy có máu! tôi có cảm giác như là một tội nhân đang bị hai con nặc nô hành hình!!!

Tối chiều ngày thứ hai tôi được chuyển phòng, sau tám ngày ở phòng cấp cứu (soin intensif). Sau hai tuần ở bệnh viện thì tôi được về nhà, bắt đầu một cuộc sống mới, giống như là được tái sinh.